

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci navrhovateľiek: **1/ MUDr. V.**, bytom P., **2/ Ing. M.**, bytom S., **3/ J.**, bytom P., zastúpené JUDr. P., Advokátska kancelária Č., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Bratislave**, Krížna č. 52, Bratislava, **za účasti**. **1/ Slovenský pozemkový fond**, regionálny odbor Bratislava, Krížna č. 52, Bratislava, **2/ Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava**, Primaciálne námestie č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu zo dňa 25. októbra 2005 č. R-1/2001/2004/PÚ/AL, o odvolaní navrhovateľiek proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 236/2005-12 zo dňa 5. novembra 2007, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 236/2005-12 zo dňa 5. novembra 2007 v časti, ktorou rozhodol vo veci samej a o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** a v časti, ktorou rozhodol o povinnosti zaplatiť súdny poplatok **z r u š u j e**.

Navrhovateľkám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté tak, že navrhovateľkám ako oprávneným osobám sa nenavracia vlastníctvo k pozemkom a nepriznáva sa právo na náhradu v pôvodnom kat. úz. B., PK vl. č. 1036, parc. č. 2500/1, roľa, o výmere 5672 m², pretože nie sú splnené podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátenie vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len reštitučný zákon). Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Navrhovateľkám uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 1000,-Sk na účet súdu, vedený v Štátnej pokladnici do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že navrhovateľky ako oprávnené osoby si uplatnili u odporcu dňa 22.6.2004 nárok na navrátenie vlastníctva podľa § 3 ods. 1, písm. j/ reštitučného zákona z dôvodu, že kúpne zmluvy boli uzavreté v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho dospel k názoru, že z vykonaného dokazovania správneho orgánu je zrejmé, že v danom prípade neboli kumulatívne splnené obe podmienky pre priznanie reštitučného nároku podľa § 3 ods. 1, písm. j/ reštitučného zákona. Poukázal na to, že pri posudzovaní tiesne a nápadne nevýhodných podmienok je potrebné vychádzať z toho, že tieseň je subjektívny stav osoby vyvolaný objektívnymi skutočnosťami, ktoré doliehajú na konajúceho takým spôsobom, že toho obmedzujú v slobodnom rozhodovaní do takej miery, že urobí právny úkon, ktorý by inak nikdy neurobil a tak koná vo svoj neprospech a pri skúmaní znakov nápadne nevýhodných podmienkach je potrebné prehodnotiť, či ide o nevýhodnosť takej intenzity, že ju možno kvalifikovať ako nápadnú voči stavu, ktorý existoval v dobe uzatvorenia kúpnej zmluvy vzhľadom k podmienkam vtedy obvyklých. Stotožnil sa so zistením správneho orgánu, že z vykonaných dôkazov a to z tvrdení oprávnenej osoby ako i vyjadrenia Hlavného mesta SR Bratislavy, nesvedčí, že by kúpne zmluvy boli podpísané za nevýhodných podmienok. Rozhodnutie odporcu považoval za vecne správne, a preto ho podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože

navrhovateľkám pre neúspešnosť v konaní nevzniklo právo na ich náhradu a ostatní účastníci si ich náhradu neuplatnili.

Rozhodnutie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok odôvodnil poukazom na ustanovenie § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

Proti uvedenému rozsudku sa v zákonnej lehote odvolali navrhovateľky, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Nesúhlasili s rozhodnutím správneho orgánu ako aj s rozsudkom súdu prvého stupňa, ktorým nebolo vyhovené ich reštitučnému nároku. Namietali nesprávny postup súdu prvého stupňa, pokiaľ potvrdil rozhodnutie odporcu. Považovali rozhodnutie krajského súdu za nezákonné, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.. Dôvodili, že pojem tiesne podľa reštitučného zákona treba interpretovať v širších súvislostiach a to hlavne v súvislosti s určitým politickým nátlakom existujúcim v rokoch 1948 až 1989, ktorým štát a štátne orgány (v danej veci I. podnik pre investičnú výstavbu NV hl. mesta Slovenskej republiky) pôsobili na fyzickú osobu ako vlastníka do takej miery, že tento urobil vo vzťahu k svojmu majetku taký právny úkon, ktorý by v právnom štáte inak neurobil. Súčasne poukázali na to, že vedomie nedostatku zákonnej ochrany súkromného vlastníctva bol totiž objektívne pôsobiacim a existujúcim stavom, teda tiesňou, a táto potom bola pohnútkou vôle konajúcej osoby, pretože vlastníctvo k takémuto majetku stratilo pre ňu ako jednotlivca zmysel, lebo administratívnymi opatreniami stratila možnosť po celú dobu trvania vlastníctva ju užívať, pre akú je pôvodne nadobudla. Za tieseň považovali aj výzvu I. na uzavretie dohody o dobrovoľnom odpredaji nehnuteľností pod následkom vyvlastnenia. Uviedli, že nápadne nevýhodné podmienky spočívajú vo výške dojednanej kúpnej ceny, preto vychádzajúc z predložených listinných dôkazov pripojených k uplatnenému nároku, sú toho názoru, že v prípade právnych úkonov ich právneho predchodcu k nehnuteľností, navrátenia ktorých sa v zmysle reštitučného zákona domáhajú, boli naplnené oba zákonné predpoklady súčasne, t.j. tieseň ako aj nápadne nevýhodné podmienky. Poukázali na to, vzhľadom k tomu, že kúpna cena, ktorá bola určená štátnym orgánom a nie dohodnutá účastníkmi kúpnej zmluvy a to ešte i v rozpore s vtedy platným cenovým predpisom, pretože podstatne podhodnotila nehnuteľnosť tým, že nevyjadruje jej cenu v súlade s cenovým predpisom platným v čase prevodu, je sama osebe výrazom

nápadne nevýhodných podmienok (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.10.1997, sp. zn. 5Cdo 93/97). Na pojednávaní odvolacieho súdu ako dôkaz o tom, že ich právni predchodcovia uzavreli kúpnu zmluvu za nápadne nevýhodných podmienok, predložili zápisnicu spísanú na majetkovom oddelení I. dňa 17.7.1970, z ktorej vyplýva, že otec navrhovateľiek bol ochotný podpísať zmluvu za navrhovanú kúpnu cenu, na ktorý návrh však Investing nepristúpil.

Odporca navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho skutkovo a právne správnych dôvodov potvrdil a odvolanie navrhovateľiek zamietol.

Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava taktiež navrhovalo, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný nevyhovел nároku navrhovateľiek uplatneného podľa reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva žiadaných nehnuteľností, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmovacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný v rámci konania podľa reštitučného zákona navrhovateľkám nenavrátil vlastníctvo ani nepriznal právo na náhradu ohľadne žiadaných pozemkov.

Spornou otázkou medzi účastníkmi konania bolo posúdenie právnej otázky, či v intenciách reštitučného titulu podľa § 3 ods. 1 písm. j/ reštitučného zákona boli kumulatívne splnené obidve podmienky zákonom ustanovené, teda či kúpna zmluva bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3, 5 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad. Na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu podľa odsekov 2 a 4 možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 3 ods. 1, písm. j/ reštitučného zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

V zmysle ust. § 1 písm. a/, b/ reštitučného zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa osobitného predpisu (zák. č. 229/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria a/ poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, b) lesný pôdny fond.

Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2 ako aj, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe /od 25.2.1948 do 1.1.1990/ na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 /do 31.12.2004/ a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona o pôde sú príslušné pozemkové úrady podľa § 5 reštitučného zákona v spojení s § 5 ods. 5, písm. g/ zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie. (§ 32 Správneho poriadku).

Správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav, a jeho právny názor bol skutkovo a právne správny, z ktorých dôvodov v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasťou tvoril administratívny spisový materiál, odvolací súd zistil, že navrhovateľky ako oprávnené osoby si dňa 22.6.2004, teda v zákonnej lehote, uplatnili na Obvodnom pozemkovom úrade v Bratislave v zmysle reštitučného zákona nárok na navrátenie vlastníctva k predmetným pozemkom z dôvodu, že pozemky prešli na štát v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni a za nápadne nevýhodné podmienky. Žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím rozhodol tak, že navrhovateľkám sa nenavracia vlastníctvo k pozemkom a nepriznáva sa právo na náhradu za pozemky v kat. úz. B., parc. č. 2500/1, roľa, o výmere 5672 m², nakoľko nie sú splnené podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. j/ reštitučného zákona. Z odôvodnenia rozhodnutia

vyplýva, že správny orgán na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že vlastníctvo k žiadaným nehnuteľnostiam prešlo na štát na základe kúpnych zmlúv zo dňa 23.9.1970 a zo dňa 9.2.1971, ktoré uzatvorili rodičia navrhovateľiek B. vlastník v $\frac{3}{4}$ a M. rod. K., vlastníčka v $\frac{1}{4}$, ako predávajúci a Národný výbor hl. mesta SSR Bratislavy zastúpený I ako kupujúci. Podľa názoru správneho orgánu objektívne existoval stav tiesne pri podpise kúpnej zmluvy, avšak nápadne nevýhodné podmienky neboli preukázané, teda v danej veci neboli kumulatívne naplnené obe zákonné podmienky, t. j. tiesne a nápadne nevýhodné podmienky z dôvodu, že samotné preukázanie tiesne nestačí na splnenie podmienok uvedených v § 3 ods. 1, písm. j/ reštitučného zákona. Poukázal na to, že pozemok bol vykúpený kúpnu zmluvou zo dňa 23.9.1970 vo výmere 3684 m², druh pozemku roľa, z čoho 1371m² sa vykúpilo po 10,- Kčs/m² a zvyšných 2313m² sa vykúpilo po 0,40 Kčs/m² a v kúpnej zmluve zo dňa 9.2.1971 bolo vykúpených 517m², druh pozemku záhrada po 10,- Kčs/m² a 1471m², druh pozemku roľa po 0,40 Kčs/m² a kúpne ceny uvedené v týchto kúpnych zmluvách boli vyčíslené podľa znaleckého posudku vypracovaného Ing. arch. Š. v súlade s vtedy platnou cenovou vyhláškou. Poukázal na to, že časť žiadaného pozemku vo výmere 3684 m² bola v užívaní JRD, z ktorých dôvodov rodičia navrhovateľiek ju nemohli v čase podpísania zmluvy užívať a nemali teda z pozemku žiadne výnosy a ani im neslúžili produkty k zvýšeniu životnej úrovne. Upozornenie zo strany štátu o možnosti vyvlastnenia v prípade nepodpísania kúpnej zmluvy nepovažoval hrozbou, pretože zákon takýto postup vždy vyžadoval a ešte aj vyžaduje.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správny orgán si v danej veci pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil.

Odvolací súd taktiež zastáva názor, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že navrhovateľky si síce uplatnili reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva, resp. priznanie práva na náhradu za žiadaný pozemok v zákonnej lehote podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona, avšak pre priznanie vlastníctva, resp. náhrady k žiadanému pozemku neboli splnené obe zákonné podmienky citovanej právnej normy a to prechod žiadanej nehnuteľnosti na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku taxatívne uvedenom v § 3 ods. 1 písm. j/ reštitučného zákona, pretože v konaní nebolo preukázané, že žiadaná nehnuteľnosť bola vykúpená na základe kúpnych zmlúv uzavretých za nápadne nevýhodných podmienok.

Podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona navrhovateľky mali právo si uplatniť nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku na obvodnom pozemkovom úrade, a zároveň povinnosť preukázať skutočnosti podľa § 3, nesplnenie si tejto povinnosti malo za následok neunesenie dôkazného bremena spôsobujúce ich neúspech v konaní.

Splnenie zákonných podmienok podľa § 3 ods. 1, písm. j/ reštitučného zákona a to tieseň a nápadne nevýhodné podmienky správny orgán správne posudzoval v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv a dospel k správne záveru, že v danej veci objektívne existoval stav tiesne pri podpise kúpnych zmlúv, avšak neboli preukázané nápadne nevýhodné podmienky.

Pokiaľ navrhovateľky v správnom konaní tvrdili, ako aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, že ich rodičia ako pôvodní vlastníci podpísali kúpne zmluvy v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, pretože boli štátom obmedzení v slobode rozhodovania a postupom štátu boli prinútení podpísať zmluvy, ako aj, že kúpna cena, ktorá bola určená štátnym orgánom a nie dohodnutá účastníkmi kúpnej zmluvy a to ešte i v rozpore s vtedy platným cenovým predpisom, pretože podstatne podhodnotila nehnuteľnosť tým, že nevyjadruje jej cenu v súlade s cenovým predpisom platným v čase prevodu, ako aj, že predávajúci predali predmetnú nehnuteľnosť za cenu nápadne nižšiu než bola cena, za ktorú by inak mohli predať v čase a mieste urobenia právneho úkonu, bolo ich povinnosťou v správnom konaní resp. v preskúmvacom konaní súdu predložiť alebo navrhnúť také dôkazy podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku, ktoré by ich tvrdenia spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti potvrdzovali. Navrhovateľky v danej veci však nepredložili také dôkazy, ktoré by relevantným spôsobom potvrdili, že ich právni predchodcovia uvedené kúpne zmluvy uzavreli za nápadne nevýhodných podmienok a ani zápisnicu o priebehu jednania s Investingom zo dňa 17.7.1970, ktorú predložili na odvolacom pojednávaní, nebolo možné považovať za relevantný dôkaz, keďže nesúhlas kupujúceho s kúpnu cenou navrhovanou predávajúcim nie je možné považovať bez ďalších podmieňujúcich skutočností za nápadne nevýhodné podmienky pri uzavretí kúpnej zmluvy .

Vzhľadom na uvedené ani odvolací súd nemohol prihliadnuť, na ich tvrdenia, že kúpna zmluva bola ich právnymi predchodcami podpísaná za nápadne nevýhodných podmienok, pretože pri skúmaní naplnenia znakov nápadne nevýhodných podmienok treba

vždy starostlivo skúmať, či ide o nevýhodnosť takej intenzity, že ju možno kvalifikovať ako nápadnú voči stavu, ktorý existoval v dobe uzavretia kúpnej zmluvy vzhľadom k podmienkam vtedy obvyklým. Podľa názoru odvolacieho súdu zo skutkových okolností v danej veci nevyplýva, že by kúpna zmluva bola uzavretá za nápadne nevýhodné podmienky, pretože kúpna cena za odpredávaný pozemok bola vyčíslená súdnym znalcom Ing. Arch. Š. v súlade s cenovým predpisom platným v čase uzavretia zmluvy a to podľa vyhlášky č. 47/1969 Zb. spôsobom a vzhľadom k podmienkam obvyklým v čase uzavretia kúpnej zmluvy.

Pokiaľ aj navrhovateľky namietali, že kúpna cena bola stanovená v rozpore s cenovým predpisom, bola podhodnotená a za odpredávanú kúpnu cenu nemali predávajúci možnosť si obstať nehnuteľnosť rovnakej alebo obdobnej kvality a kvantity, ani na tieto námietky nebolo možné prihliadnuť, pretože zo znaleckého posudku nevyplýva, že by kúpna cena za predávaný pozemok bola podhodnotená a v rozpore s cenovou vyhláškou platnou v čase uzatvorenia predmetných kúpnych zmlúv. V roku 1970 a 1971 bol účinný Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení zákona č. 58/1969 Zb. (ďalej OZ), v zmysle ktorého podľa § 229 sa cena pri uzavretí zmluvy určila podľa cenových predpisov a takto určená cena podmieňovala platnosť zmluvy podľa § 39. Podľa § 399 ods. 2 OZ dohodnutá cena kúpenej veci nesmela presahovať cenu určenú podľa cenových predpisov, Ak nebolo možné takto cenu určiť, určila sa odhadom. Pokiaľ predmetom kúpnej zmluvy boli poľnohospodárske alebo lesné pozemky bolo možné ich prevádzať len na základe zmlúv uzatvorených podľa §§ 489 a nasl. OZ, avšak taktiež len za kúpnu cenu stanovenú na základe cenového predpisu platného v čase právneho úkonu o prevode nehnuteľností. Z uvedeného vyplýva, že v čase, kedy došlo k uzavretiu predmetných zmlúv (rok 1970 a 1971) právni predchodcovia navrhovateľiek boli oprávnení predávať a kupovať nehnuteľnosti len na základe vtedy platného Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého platnosť kúpnej zmluvy bola podmienená kúpnu cenou stanovenou podľa cenového predpisu platného v čase urobenia právneho úkonu smerujúceho či už k predaju alebo ku kúpe, teda ich tvrdenie, že za rovnakú cenu nemali ich právni predchodcovia možnosť kúpiť porovnateľnú nehnuteľnosť, je v rozpore s vtedy platnou právnou úpravou.

Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci neboli kumulatívne splnené obe zákonné podmienky podľa § 3 ods. 1, písm. j/ reštitučného zákona, keďže v konaní nebolo preukázané, že by právni predchodcovia uzavreli kúpne zmluvy

za nápadne nevýhodných podmienok. Ani podľa názoru odvolacieho súdu samotnú výzvu Investingu na odpredaj nehnuteľností pod následkom vyvlastnenia nebolo možné považovať za hrozbu smerujúcu proti odpredávajúcim, pretože tak v minulosti ako aj podľa terajšej právnej úpravy inštitút vyvlastnenia je zákonom upraveným prostriedkom nadobudnutia vlastníctva štátu a v rámci konania o vyvlastnenie bolo a aj je povinnosťou štátu sa pokúsiť o dohodu s pôvodnými vlastníkmi, teda o dobrovoľné odpredanie nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy (§§ 108 nasl. zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku.).

Z uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom rozhodnutie správneho orgánu potvrdil rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu vo veci samej a náhrady trov konania podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou zaviazal navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok zrušil podľa § 246 ods. 1 v spojení s § 221 ods. 1 O.s.p., pretože navrhovateľky v zmysle § 4 ods. 2 písm. z/ zákona č. 71/1992 Z. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov sú v danej veci oslobodené od platenia súdnych poplatkov.

Odvolací súd navrhovateľkám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože im nevzniklo právo na ich náhradu v dôsledku ich neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predseda senátu